

Chương 28

XUẤT HỒN

Con người ta có cái hình, con người ta có cái bóng. Bóng và hình cũng giống như hồn và vía. Hình bóng của con người cấu trúc từ siêu nhiên. Tiến trình qua nhiều kiếp thay đổi luân chuyển qua nhiều thời kỳ khác nhau, không người nào, giống người nào. Bởi vì, một tế bào nó có sự tiến hóa, biến dạng thay đổi khác nhau, tùy theo chu trình của thể tạng, của môi sinh hoàn cảnh của nó. Mỗi tế bào, nó có sự rung chuyển theo chấn động lực của vũ trụ, đang theo dõi và quang chiếu cho nó.

Thành ra mỗi một con người mang biết bao nhiêu là tế bào trong đó, để đúc thành một con người toàn diện, một hình dáng tinh anh. Một hình dáng con người, nó mang nhiều xúc tích tạo dựng lâu đời. Không có bút mực nào mà ghi cho hết cách cấu trúc, tạo hình dáng của con người từ siêu nhiên đến.

Siêu nhiên đó từ đâu! Siêu nhiên đó từ nguyên ý mà hình thành. Nguyên ý đó nó là một ánh sáng vô cùng, từ trên cao của đấng Thượng Đế ban xuống cho con người. Rồi tiến trình theo sự đúc kết của siêu nhiên, từ trong vũ trụ mà biến hóa thành con người. Trong vũ trụ đó gồm có Đất, Nước, Gió, Lửa, cấu trúc từ siêu nhiên mà hình thành.

Thành phần cấu tạo cái hình dáng con người không phải đơn giản như chúng ta thường thấy. Như là chúng ta chỉ hiểu đại khái giữa hai cặp vợ chồng sống chung thì sẽ sinh ra một người con. Cái chuyện mình tưởng nó đơn giản, nhưng mà rất phức tạp. Hai vợ chồng sống chung rồi sinh ra một đứa con mà không biết đích xác nó từ đâu ra. Tại làm sao, tôi có con và con tôi từ đâu có.

Mình chỉ hiểu đại khái cái hình dáng đó là do bầu thai của người mẹ tạo ra. Chứ mình chưa có hiểu biết cái hình dáng đó, nó cái gốc và cái bóng từ lâu đời, kiếp này qua kiếp nọ. Nó theo sát bên mình và chờ ngày tái sinh hay hội tụ thành hình. Mà cái bóng dáng cái nguyên gốc này, nó nằm trong giới huyền vi, mắt phàm không thể nào thấy được.

Người thường thì chỉ nhìn thấy cái hình dáng hiện tại thôi. Nên một khi xác thân này hủy hoại tiêu tan, thì cứ nghĩ là hết rồi là mất rồi. Nếu mà tiêu tan hết, như mình nghĩ thì thế gian đâu có đông nghẹt như thế này, càng ngày càng nhiều.

Đây là cuộc phát triển của nhân sinh, để giúp con người tiến nhanh, tiến mạnh về tri thức.

Con người mất đi cái xác, cái hình dáng, thì con người còn cái bóng hay còn gọi là cái hồn. Cái bóng, cái hồn này nó nằm trong cõi vô hình.

Bởi vì, con người từ trong cõi vô hình mà ra, rồi biến sanh thành cõi hữu hình là chúng ta đang ở đây.

Xin lỗi! Anh nói mình ở trong cõi vô hình mà ra, sao giống như mê tín?

Dạ thưa, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Vậy chứ tôi hỏi anh, ai sinh ông Tổ anh ra, và anh có tướng và nghĩ là có Trời, có Phật, có Chúa không?

Trời Phật Chúa là ở cõi cao, ngôi cao, mình không thấy, mình không thấy là vô hình đó. Đúng không!

Thì làm sao mà mê tín. Trời Phật và Chúa đang tận độ chúng sanh mà.

Con người ta từ cõi vô hình hóa sanh đến cõi hữu hình, thì cõi hữu hình nó có nhiều giới khác nhau, nhiều trình độ khác nhau, như chúng ta đã thấy. Có người nghiêng nặng về khoa học vật chất, có người tin tưởng về Thần Thánh Tiên Phật, Thượng Đế và có người vô thần không tin tưởng ai hết.

Sống trong cõi hữu hình này, tùy theo sự tiến hóa của nhân sinh và tâm linh khai triển, sự hiểu biết của mình. Có người theo pháp này, có người theo pháp kia, mà cõi hữu hình không biết bao nhiêu là pháp môn để tôn thờ.

Ai cũng cho là pháp môn mình hay, pháp môn mình chánh.

Nói chung, pháp nào cũng chánh hết, pháp nào cũng của Thượng Đế sanh ra hết.

Tại con người mình tu không chánh, nên cho người khác tà. Người chánh pháp không bao giờ mở miệng cho người khác tà. Chánh mà ăn nói, cái gì kỳ cục vậy!

Tôi thấy nhiều người mang danh tu cao, xưng là Phật sống, xưng là chánh pháp mà đi xuyên tạc Vô Vi.

Nếu mà mình chánh, thì đem cái chánh của mình ra cống hiến cho nhân loại thấy cái chánh của mình, sao cứ chê người này tà, chê người nọ tà. Mà chính mình tà, mà không hay!

Khoa học văn minh, họ có cái gì hay thì họ đem ra triển lãm cho thấy, cái nét tinh vi của họ. Mình cũng nên bắt chước, đường lối khoa học mà dẫn chứng cho mọi người thấy được thể nào chánh, thể nào tà.

Chớ đừng có nó, úp úp, mở mở, cho người khác không hiểu cái gì chánh, mà cái gì tà!

Ăn đâu có bao nhiêu đâu mà làm những điều trái đạo, trái với lương tâm thì Trời Phật Chúa không có chứng ai, lợi dụng đạo, tạo ra đời. Còn mắc tội thêm.

Chính mình mà không biết hình dáng mình, ai tạo, ai dựng thì làm sao dẫn dắt người khác trở về với nguồn cội.

Cái hình dáng của con người, nó có từ thuở trái Đất này thành lập. Rồi nó có cái bóng trong cõi vô hình theo sát một bên, để hỗ trợ cho sự tiến hóa của một linh hồn.

Anh nói theo sát một bên sao tôi không thấy?

Dạ thưa: Để tôi chứng minh cho anh thấy.

Vậy thì tôi hỏi: Anh có bao giờ anh bị nạn chưa?

Nếu chưa thì sau này anh sẽ thấy.

Còn nếu có thì trong lúc bị nạn, bị nguy kịch đó, ai giúp đỡ anh trong cõi vô hình mà

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

---

anh không thấy.

Anh có được giúp qua rồi nạn đó, mà anh quên.

Có khi nào anh chết đói chưa, có khi nào anh nghèo mạt chưa, có khi nào anh giàu có chưa, có khi nào anh thành công chưa, có khi nào anh bệnh hoạn chưa?.

Những cái thứ trên, mà anh có: Là có cái cõi vô hình huyền bí, theo giúp anh. Chứ riêng cá nhân anh, chẳng có làm được, cái quái gì.

Tại sao, nó có cái bóng vô hình theo sát một bên mà mình không hay?

Đây là câu hỏi then chốt để tìm ra sự thật. Bởi vì, ít có ai tìm ra cái bóng của mình, bởi vì, nó nằm trong cõi vô hình.

Nó có cái nguyên do của cõi vô hình. Khi mà cái hình dáng hữu hình bị hoại diệt. Thì chính anh đã để lại cái bóng đó, trong quí tử của anh, một cách trực tiếp và gián tiếp mà anh không hay, không biết, không rõ.

Còn nếu những ai không có quí tử để truyền giống, thì người khác cùng họ với mình như là họ Nguyễn, họ Phạm, họ Trần chẳng hạn, họ sẽ tiếp tục thay cho mình truyền giống, chứ không phải tuyệt, mà mình có nhiệm vụ khác thay thế, chứ không phải tuyệt giống. Họ Nguyễn, họ Trần thì nhiều người họ Nguyễn, họ Trần chứ đâu phải một mình mình. Thành ra đừng có sợ tuyệt giống.

Để lại hình bóng gián tiếp trong cõi vô hình là sao?

Khi mà hình dáng mình bị chết thì chỉ cái tâm thức thô, của mình chuyển thức, vào quí tử mình, trong lúc mình còn sống mà mình không hay. Đó là tâm thức mình dạy, mình chỉ bảo nó hằng ngày, sống làm sao cho phải đạo.

Tâm thức của mình dạy là chuyển về phần hồn, in vào trong tâm thức nó. Tâm thức là vô hình.

Khi mà mình ly biệt cõi thế gian thì giới vô hình tiếp nhận đàng hoàn. Rồi mình cứ theo chu trình tiến hóa của cõi vô hình, phân định theo định luật, vay trả hay còn gọi là nhân quả. Mà mình đã vay mượn trong lúc mình đang sống.

Cái định luật vô hình này, làm theo nguyên tắc, mà chính mình cũng thấy sung sướng chấp nhận để phát triển trong cõi vô hình.

Thông thường thì mình đọa nhiều hơn thưởng, vì quá khứ trước đây, mình đã gây biết bao nhiêu là tội.

Nhưng mà cái đọa đó, là cái thưởng cho tương lai mình tươi sáng hơn là phần hồn tình táo hơn.

Mình thấy như vậy mình mới chịu cho bị đọa để tiến hóa. Chứ không phải bị đọa là chết là khổ đâu.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Ông Thượng Đế lập ra cái Địa Ngục là dắt chúng sanh lên Thiên Đàng, chứ không phải là hại.

Những người nào biết thưởng thức, thì chính cái đọa là cái thưởng của phần hồn. sau này chúng quả bất diệt.

Còn những cái thưởng thế gian tạm bợ, mình thấy trước mắt như là giàu có, thì sau này là cái đọa về sau, mà mình không hay. Cái thưởng này, sau này là cái phạt.

Khi mà mình đã chứng nhận và hợp tác làm việc với cõi vô hình rồi, thì đến thời kỳ thời hạn cũng đâu thai lại và hoàn tụ lại cõi hữu hình. Để chi!

Để hoàn tất cái công việc ngày xưa mình hứa hẹn và bỏ dở. Nhưng tới đây mình là con nít, khuôn mặt mới, thời đại mới, tân tiến hơn mà mình không biết không hay. Đó là cõi hiện tại ngay bây giờ để hoàn tất cái kiếp của con người ngày xưa mình đã gieo. Tâm linh tu chưa có giải thoát thì phải trở lại thế gian, học tiến hoá.

Thì cái tâm thức gián tiếp của mình, để lại luân chuyển trong cõi Vô Hình Huyền Bí là vậy.

Tâm đâu thấy đâu? Đúng không!

Nhưng mà tâm linh mình có trình độ, căn cơ cao, đọc nghe hiểu biết.

Để lại bóng hình trực tiếp trong cõi hữu hình là sao?

Người ta nói, con nối giống, nối giống là trực tiếp. Đó là một phương thức để lại trực tiếp bằng hữu hình. Khi mà mình chết đi, thì mình đã gieo vào quỹ tử của mình bằng hình dáng, vì mình đã tạo dựng ra nó, và chính hình dáng nó, cũng là của mình. Nên gọi là hữu hình.

Chứ hồi đó mình chưa tu thì chưa quả quyết, nghe người này nói, nghe người kia nói làm mình phân vân. Chính mình biết thì mới chắc ăn.

Mà chính cái không biết và biết không rõ ràng nó cũng có nhiều lý do. Là nó nhắc đi nhắc lại cho người ta hiểu là mình có cái hình và có cái bóng mình, trong tâm thức của quỹ tử mình.

Rồi quỹ tử mình sẽ gom góp lại, trong cái hữu hình, để tái lập cái thức hồi sinh ngày xưa kia mình đã tiêu tan, bỏ mất hoặc không biết, vì tội vô minh.

Cái hữu hình đó là cái gì?

Cái mà mình đang tận hưởng.

Như là: Ăn cơm, quần áo, giường nệm, tv, xe hơi .v.v.

Tại sao, mình phải biết mấy cái thứ đó?

Bởi vì, những cái thứ đó từ trong cõi vô hình mà ra.

Cái đó là BỒ TÁT. Do những người đi trước như là Cha ông của chúng ta đã hợp tác và đóng góp trong cõi vô hình mà sanh ra cái có.

Như câu " Sắc bất dị không, không bất dị sắc ".

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Nếu không có không, thì không có sắc.
Nếu không có sắc, thì cũng không có không.

Sắc và không hỗ tương nhau tiến hoá.

Không có cõi vô hình giúp đỡ thì con người không phát triển nhanh.
Cái vô hình là cái trí sáng tâm linh vô cùng linh động. Thế nên con người có cái hình cái bóng không bao giờ mất. Cái hình dáng này nó tan, nó biến, nó tự, trải qua ba trạng thái như trên.

Cõi vô hình cũng có trách nhiệm và cõi hữu hình cũng có trách nhiệm như nhau.

Cả hai bên tương đồng cùng giúp một linh hồn tiến hóa đi lên tới khi nào hình và bóng nhập một mới thôi.

Nhập một là sao?

Hình và bóng nhập một hay là hồn và vía tương hội với nhau, kêu bằng nhập một.
Biết thể xác, biết phần hồn. Nhập một là phần bốn hườn nguyên, là trở về với vị trí cũ của chính mình, là một Tiểu Linh Quang của Đại Linh Quang xuống thế gian học đạo.

Tại sao, phải học đạo?

Mình không học đạo, anh không hiểu và anh không quán thông, mình không chấp nhận, mình tức tối vô biên. Mình không hiểu rõ, sanh lão bệnh tử, khổ và giải thoát.

Con người ta có cái hình, cái bóng hay cái hồn, cái vía. Hai cái này hợp lại với nhau mình mới biết chính mình là ai. Tới đây làm gì, và sẽ đi về đâu. Thì hồn và vía không còn phân ly nữa. Muốn biết cái này thì phải học tu xuất hồn mới kiểm chứng được con người ta có cái linh hồn. Mà nghe nhiều tôn giáo nói, mà kiểm chứng chưa xong.

Tu mà xuất được hồn thì mới thấy cái hồn nó thanh nhẹ, thanh thoi tuyệt vời, sáng suốt, nên thơ hay còn gọi là hồn thơ. Phát phối tướng cái gì thì biết ngay cái đó, thi pháp tuyệt vời. Muốn biết cõi nào trong ba cõi Thiên Địa Nhân thì biết ngay, và hiểu được luôn quá khứ vị lai.

Thấy cái hồn xong thì thấy luôn cái vía, cái thân của mình nó thơm tho dịu ngọt như là ngọc ngà, châu báu, quý giá vô song mà từ xưa cho tới bây giờ mình không ngờ là nó đẹp đẽ như thế này. Nó linh động dễ thương như thế kia, không thể tả được bằng bút mực của trần gian.

Nó yêu kiều lộng lẫy làm sao! Thật là dễ thương vô cùng, sao mà hay quá, tuyệt quá đi thôi. Tinh vi và ngoạn mục.

Rồi tự hỏi, ai sanh ra ta? Sao mà tuyệt diệu thế kia!

Rồi thương Ông Thượng Đế vô cùng, sao Ông siêu quá, tạo ra mình, giống y như Ông.

Muốn xuất hồn đâu tiên cần phải thanh lọc bản thể trong cái tiểu thiên địa của chúng ta là:

Hạ Trung Thượng thống nhất, sao cho nó phù hợp bên ngoài và bên trong cơ tạng tương ứng.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Thì cái hồn, cái trí khôn, nó mới nhẹ nhàng xuất ra Đại Thiên Địa.

Xuất là mình thấy mình xuất ra khỏi bản thể của mình đàng hoàn và chính chắn. Còn hồn là mình hiểu biết mình có cái hồn, cái trí khôn. Mình nghe, mình thấy, mình nói, mình làm và mình nghe, thấy, biết, cái hồn người khác nói luôn ở tầng giới nào.

Cái hồn của mình có tiếng nói và có âm thanh mà nó cũng không có tiếng nói và cũng không có âm thanh luôn. Nói tới đây thì hay mâu thuẫn quá phải không!

Để tôi chứng minh. Tại sao, nó có, và tại sao, nó không?

Nó có là có cái nhận xét hiểu biết và thấy trong tiềm thức của mọi người, mọi tôn giáo, mà ai ai cũng khẳng định là cái hồn có.

Nó không là nó không thể nào đem ra cho người ta thấy là như vậy, như vậy, tròn hay là méo, trắng hay là đen.

Nhưng mà người ta có thể nhận xét đánh giá cái hồn qua lời nói ngôn từ và tư tưởng.

Người đời văn minh, rồi chuyển sự hiểu biết của mình, bằng vật chất rờ mó được.

Vậy chứ cái thức, cái trí khôn của nhà khoa học có ai rờ mó được không?

Hay chỉ chuyển qua hình thức ngôn từ để hiểu. Rồi chuyển xuống vật chất.

Xuống tới trình độ vật chất là thấp. Rồi mình nhìn, vật chất, mà quên đi cái thần thức, cái thần hồn. Cái thần thức mình cao hơn vật chất. Vật chất mua được, chứ thần thức mua không được.

Cái trí thức, cái linh hồn của Đức Phật hay Đức Chúa, Đức Tổ Thầy có ai đâu mà thấy.

Mà mình chỉ nhận xét qua lời nói ngôn từ của các Ngài ấy thôi, có đúng không!

Ngôn từ của Ngài mới đúng là linh hồn của Ngài. Mà mình nghe qua điều phải kính trọng và tôn thờ. Nói tới trí thức, nói tới tâm hồn, chỉ có tâm linh mới xét đoán được.

Bởi vì, mấy cái thứ đó vô hình, nó nằm bên trong: Trong tim, trong số thịt, trong tâm và không có rờ mó được.

Khác với cái trí thức bằng vật chất rờ mó được. Mà vật chất thì bị tiêu tan còn linh hồn không rờ mó được lại không bị tiêu tan.

Cái linh hồn, cái lời nói, cái ngôn từ của Đức Phật, Đức Chúa không bao giờ bị tiêu tan.

Lấy cái gì làm bằng chứng!

Lời thuyết giảng của các Ngài mấy ngàn năm rồi đâu có phai pha, mà ai ai cũng phải ngưỡng mộ lời Chơn Lý mà Ngài đã để lại trên thế gian cho mọi người cùng hưởng.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Có nhiều người không tin rằng mình có cái hồn. Nhưng gần chết thì lại mong cầu cho linh hồn mình giải thoát, về tới Thiên Đàng, về tới tây phương Cực Lạc, Niết Bàn. Lúc đó thì mới tin, con người ta có cái hồn và không biết làm sao cho nó siêu thoát.

Tu Vô Vi có điển quang, học thanh lọc, trì chí thì sẽ có cơ hội xuất hồn.

Muốn xuất hồn thì phải học thiền, dùng hồn, học cách ly khai, ngoại cảnh tạm bợ ở thế gian.

Đầu tiên phải thanh lọc tam giới, hạ trung thượng. Bụng, tim và bộ đầu thì điển tâm mới đi lên và xuất phát.

Tu thì mình dùng cái kỹ thuật thanh lọc dưới đây thì nhiên hậu sau này sẽ có kết quả mỹ mãn và thành công.

Bụng thì chất chứa bản dơ
Tim thì đầy động, yêu thương lưới tình
Đầu thì tham vọng đa mang
Ba nhà phải trống, mới mong xuất hồn

Kính bái
Lê Thành Lợi

XUẤT HỒN

Thượng Đế sanh ra, một bóng hình
Hóa sanh sanh hóa, luân hồi chuyển
Tái tạo tròn đầy, vẽ đẹp xinh
Thơ ngây dịu thảo, ai ngờ được

Trui rèn nung đúc, đóa hoa cương
Ung dung tha thướt, muôn chiều hương
Quay cùng vũ trụ, đấng hóa sanh
Thơ tho bát ngát, không hề tả

Di diệu vô cùng, đấng tối cao
Thượng Đế ân ban, một bóng hình
Mờ mờ ảo ảo, đẹp vô song
Thấy đó rồi tan, không còn nữa

Còn hoài còn mãi, mãi trong không
Trong ai cảm thức, siêu tầng số
Liên hồi không thấy, thấy mà không
Một bóng một hình, tiêu tan biến

Chỉ còn sót lại, thức siêu âm

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Đem soi đem chiếu, hình như thấy
Bay rồi biến mất, bóng hình kia
Thượng Đế sanh ta, thật tuyệt vời

Kính bái
Lê Thành Lợi